

UZASADNIENIE

Pismami nr (...) G 7565/11 z dnia 23 listopada 2011 roku miasto stołeczne W. dokonało aktualizacji opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości położonej w W. przy ul. (...), stanowiącej działkę ewidencyjną gruntu nr (...), z obrębu (...) o powierzchni 222 m². Współużytkownikami wieczystymi tej nieruchomości są K. J. i J. J.. Otrzymali oni w/w wypowiedzenia w dniu 2 grudnia 2011 roku. Nie zgodzili się on z tym rozstrzygnięciem, dlatego w dniu 19 grudnia 2011 roku złożyli oni do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. wniosek o ustalenie, że podwyższenie opłaty jest nieuzasadnione. W jego uzasadnieniu wskazali, że naliczona opłata jest zawyżona (wniosek do SKO z dnia 19 grudnia 2011 roku k. 42). Wniosek ten w niniejszym postępowaniu zastępuje pozew.

W piśmie z dnia 15 maja 2014 roku powodowie określili wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie na kwotę 2.754 złotych wyjaśniając, iż kwota ta stanowi różnicę między wysokością dotychczasowej opłatą za użytkowanie wieczyste, a kwestionowaną wysokością opłaty rocznej (pismo powodów k. 48).

Na rozprawie w dniu 14 października 2014 roku miasto stołeczne W. wniosło o oddalenie powództwa i zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych (protokół k. 72-73).

Przed zamknięciem rozprawy strony podtrzymywały dotychczasowe stanowiska, przy czym strona powodowa oświadczyła, że najbardziej trafną opinią ustalającą wartość nieruchomości jest pierwsza opinia, zaś pozwany – że są to opinie druga i trzecia (protokół k. 287).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Użytkownikami wieczystymi nieruchomości stanowiącej działkę gruntu o numerze ewidencyjnym (...) z obrębu (...) o powierzchni 222 m⁽²⁾, dla której Sąd Rejonowy dla W. M.w W. prowadzi księgę wieczystą nr (...), są małżonkowie K. J. i J. J.. Właścicielem tej nieruchomości jest miasto stołeczne W. (okoliczności bezsporne).

Pismami z dnia 23 listopada 2011 roku, doręczonymi K. J. i J. J. w dniu 2 grudnia 2011 roku, Prezydent m.st. W., działając na podstawie art. 77 ust. 1, 2a i 3, art. 78 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami, wypowiedział w/w użytkownikom wieczystym ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2011 roku wysokość dotychczasowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego przedmiotowej nieruchomości – wobec zmiany wartości nieruchomości gruntowej stanowiącej podstawę do jej ustalenia, oświadczając równocześnie, że od dnia 1 stycznia 2012 roku proponuje opłatę roczną z tytułu jej użytkowania wieczystego, stanowiącą 1% ceny gruntu, w wysokości 4.353,22 złotych, którą użytkownicy mieli wnieść w 2012 roku w wysokości 3.200 złote, w 2013 roku – 3.776,61 złotych i w 2014 roku – 4.353,22 złotych (pisma zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu wysokości opłaty wraz z potwierdzeniami odbioru k. 19-22).

Podstawę ustalenia nowej wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego stanowiła wycena przedmiotowej nieruchomości, dokonana w dniu 20 października 2011 roku przez rzeczoznawcę majątkowego A. G., który ustalił jej wartość na kwotę 435.322 złotych, a więc 1.960,91 złotych za 1 m² (operat szacunkowy z dnia 30 września 2011 roku z załącznikami k. 29-41).

W piśmie złożonym w dniu 19 grudnia 2011 roku do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. użytkownicy wieczystości odwołali się od doręczonego im wypowiedzenia (wniosek do Samorządowego Kolegium Odwoławczego k. 42). W dniu 26 lipca 2013 roku Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. wydało orzeczenie, w którym na podstawie art. 79 ust. 3 ugn oddaliło wniosek (orzeczenie Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia 26 lipca 2013 roku k. 16).

W dniu 27 września 2013 roku K. J. i J. J. wnieśli sprzeciw od powyższego orzeczenia (sprzeciw k. 2). Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. przekazało sprzeciw wraz z aktami sprawy do tut. Sądu (pismo SKO z dnia 14 kwietnia 2013 roku k. 1).

Wartość omawianej nieruchomości wynosi 336.774 złotych (opinia biegłego sądowego R. S. z załącznikami k. 241-267, opinia uzupełniająca k. 301-311, ustna opinia uzupełniająca k. 287).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dokumentów i ich kopii, których wiarygodność i autentyczność nie była podważana przez żadną ze stron procesu. Również Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im wiarygodności i mocy dowodowej i dlatego uznał je za nie budzący wątpliwości, a przez to zasługujący w pełni na wiarę materiał dowodowy.

Opinia biegłego sądowego R. S., stanowiąca podstawę ustaleń faktycznych w zakresie wartości nieruchomości, spełnia wszystkie wymagania formalne i merytoryczne, została sporządzona w sposób profesjonalny, przez kompetentną osobę, posiadającą stosowne kwalifikacje zawodowe. W ocenie Sądu opinia biegłego jest w pełni prawidłowa, rzetelna, wyczerpująca, bezstronna i może stanowić pełnowartościowy dowód w sprawie. Przedstawione w tej opinii wnioski są jasne i należycie uzasadnione, co dodatkowo potwierdziła opinia uzupełniająca. W ocenie Sądu, opinia ta spełnia wszelkie kryteria prawne, w szczególności przewidziane w przepisach art. 154-156 i art. 175 ugn i została sporządzona zgodnie z warunkami wiedzy fachowej.

W tym miejscu należy wskazać, że w myśl art. 286 kpc sąd może w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Potrzeba taka może w szczególności zaistnieć wówczas, gdy powołani w sprawie dwaj biegli wydadzą rozbieżne opinie (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 1972 roku, II CR 222/72, OSP 1973/5/93, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku, II CR 817/73, LEX nr 7404) Jeżeli opinia biegłego jest tak przekonywująca, że sąd określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną, to nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 października 1999 roku, II CKN 533/98, LEX nr 1216189).

W niniejszym postępowaniu zaszła potrzeba trzykrotnego dopuszczenia dowód z opinii biegłego na okoliczność wartości nieruchomości objętej pozwem. Należy się więc odnieść do pozostałych opinii biegłych sporządzonych w toku postępowania.

W dniu 15 grudnia 2014 roku biegły sądowy P. K. sporządził operat szacunkowy, w którym przy zastosowaniu metody porównywania parami ustalił wartość nieruchomości na kwotę 260.406 złotych (opinia z załącznikami k. 81-114, ustna opinia uzupełniająca k. 135-138). Powyższą opinię zakwestionowała strona pozwana, zarzucając jej szereg nieprawidłowości, w tym niezgodność zastosowanego wzoru z przepisem § 27 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 września 2004 roku w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu szacunkowego (Dz. U. Nr 207, poz. 2109 ze zm.) oraz wadliwe zbadanie rynku i wnosząc o powołanie kolejnego biegłego (protokół rozprawy z dnia 25 lutego 2015 roku k. 138). W ocenie Sądu podniesione zarzuty uzasadniały uwzględnienie wniosku strony pozwanej, w związku z czym Sąd postanowieniem z dnia 5 listopada 2015 roku dopuścił dowód z innego biegłego (postanowienie k. 168).

W operacie szacunkowym z dnia 5 stycznia 2016 roku biegły T. K. wycenił przedmiotową nieruchomość na kwotę aż 483.000 złotych, stosując metodę analizy statystycznej rynku (opinia k. 174-188). Zastrzeżenia do wyceny zgłosiła strona powodowa, podważając zastosowaną przez biegłego metodę i sposób jej zastosowania. Powodowie podnieśli, że biegły nie wskazał żadnych cen transakcyjnych nieruchomości na obszarze gminy, zgodnie z § 4.3 rozporządzenia w zw. z art. 161 ust. 2 ugn, nie wskazał też, w jaki sposób została określona kwota przyjęta w niniejszej sprawie za stałą modelu wartości, a nadto zakwestionowali dobór czynników do uzyskania ceny szacowanej i sposób ustalenia ich wysokości. W szczególności podważyli użycie czynnika intensywności zabudowy, jako nieistotnego podczas szacowania wartości rynkowej nieruchomości gruntowej jako przedmiotu prawa użytkowania wieczystego. Powodowie podkreślili również dysproporcję między wartością nieruchomości oszacowaną w wyceną (pismo k. 199-200)

W ustnej opinii uzupełniającej złożonej na rozprawie w dniu 24 maja 2016 roku biegły T. K. w całości podtrzymał swoją opinię podkreślając jednoznacznie, że jego zdaniem wybrana przez niego metoda analizy statystycznej rynku jest metodą pozwalającą na ustalenie najbardziej rzeczywistej wartości rynkowej wycenianej nieruchomości. Ponadto, odnosząc się do zarzutów powodów wyjaśnił, że współczynnik intensywności zabudowy to współczynnik intensywności możliwej bądź aktualnej zabudowy cechującej grunt i oznacza, ile na danym gruncie można zbudować lub jest zbudowane – jest to więc cecha nieruchomości niezabudowanej. Biegły odniósł się również do poprzedniego operatu szacunkowego, wskazując, że proces wyceny był nieefektywny, ponieważ nie skorygowano ze względu na cechy rynkowe cen przyjętych nieruchomości do korygowania, a uzyskany wynik cechuje się niskim poziomem ufności i szerokim przedziałem ufności. W efekcie wycena ta cechuje się na tyle małą precyzją, że w ramach osiągniętego wyniku mieszczą się wyniki dwóch pozostałych operatów szacunkowych, tzn. sporządzonego przez m.st. W. na potrzebę aktualizacji opłaty rocznej i sporządzonego przez biegłego T. K..

Choć w/w biegły podtrzymał swoją opinię w całości, zdaniem Sądu dysproporcja między wynikiem tej i poprzedniej opinii spowodowała daleko idące wątpliwości co do rzeczywistej wartości nieruchomości objętej pozwem, co uzasadniało potrzebę powołania kolejnego biegłego (postanowienie k. 227-228). W świetle zasad doświadczenia życiowego zdecydowanie mało przekonujące były argumenty tego biegłego co do zasadności zastosowania metody statystycznej.

W opinii z dnia 10 sierpnia 2016 roku biegły sądowy R. S. wycenił przedmiotową nieruchomość na sumę w wysokości 336.774 złotych (opinia z załącznikami k. 241-267), którą podtrzymał w ustnej opinii uzupełniającej w dniu 20 października 2016 roku (protokół rozprawy k. 287-288). Do opinii tej zarzuty zgłosił pozwany, kwestionując dobór transakcji nieruchomości podobnych do nieruchomości wycenianej, bowiem tylko jedna z sześciu transakcji dotyczyła działki położonej w D. M.. W opinii ustnej biegły, ustosunkowując się do powyższego zarzutu podał, że przeanalizowano cały rynek transakcji dzielnicy M. i W., zaś z analizy wyszło, że ceny transakcyjne osiągają na tym rynku podobne wartości. Z dużej liczby transakcji mających miejsce na przedmiotowym rynku dobrano sześć transakcji najbardziej podobnych do nieruchomości wycenianej ze względu na lokalizację, cel, zagospodarowanie, możliwości inwestycyjne. Dodatkowo biegły wyjaśnił, że po analizie kilkudziesięciu transakcji od stycznia 2010 roku do grudnia 2011 roku doszedł do wniosku, że działki położone w dzielnicy W. były najbardziej zbliżone lokalizacyjnie, zaś na M. podobna była tylko jedna. Odnosząc się zaś do problematycznej w niniejszym postępowaniu kwestii wybranej metody szacowania biegły wskazał, że metoda porównywania parami jest najbezpieczniejsza dla wyceny nieruchomości, wybiera się bowiem konkretny rynek i zakres cenowy; w przypadku zaś analizy statystycznej rynku przyjmuje się tysiące nieruchomości i ocena tej jednej nieruchomości może okazać się błędna – natomiast zdaniem biegłego przedmiotowa nieruchomość nie jest nieruchomością, którą można wycenić powyższą metodą.

Sąd po przeanalizowaniu zgromadzonego materiału dowodowego doszedł do przekonania, że właśnie opinia sporządzona przez biegłego R. S. winna stać się ostateczną podstawą ustalenia stanu faktycznego w zakresie wartości nieruchomości. Po pierwsze opinia ta budziła najmniej merytorycznych i konkretnych zastrzeżeń stron, zaś te, które zostały zgłoszone przez stronę pozwaną, zostały w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości Sądu wyjaśnione przez biegłego w toku uzupełniającego opiniowania. Należy także z naciskiem podkreślić, że waga i zakres zastrzeżeń podniesionych w stosunku do ostatniego ze sporządzonych operatów szacunkowych była nieporównywalnie mniejsza niż tych, które dotyczyły dwóch poprzednich operatów. W zasadzie ograniczyły się one bowiem do kwestii doboru nieruchomości z innej dzielnicy niż M.. Uwagi zgłoszone do poprzednich operatów szacunkowych odnosiły się natomiast do niezgodności z właściwymi przepisami czy przyjętej metody szacowania, które w ocenie Sądu podawały w wątpliwość wyciągnięte przez biegłych wnioski.

W szczególności jeśli chodzi o wycenę sporządzoną przez biegłego T. K., Sąd miał na względzie, że – choć przyjęta przez niego metoda analizy statystycznej rynku jest zgodna z normującymi to zagadnienie przepisami – to oparł się on sporządzonym przez siebie modelu wartości nieruchomości, stanowiącym „formułę kalkulacyjną (wzór), który w drodze analizy rynku nieruchomości metodami statystycznymi obrazuje w sposób jednoznaczny związek pomiędzy wartością nieruchomości a jej cechami rynkowymi”. Model ten zakłada pewne stałe wartości (np. stała cena 1.107,61

zł/m²) w żaden sposób nieweryfikowalne przez Sąd. Przy ocenie tej opinii Sąd posiłkował się stanowiskiem biegłego R. S. który zwrócił uwagę, iż metoda przyjęta przez biegłego T. K. może nie odzwierciedlać pewnych parametrów nieruchomości wycenianej, stąd wycena ta okazała się błędna.

Finalnie należy wskazać, że równie istotną okolicznością przemawiającą za uwzględnieniem wyników ostatniej wyceny była ustalona przez biegłego wartość nieruchomości, stanowiąca sumę pośrednią między analogicznymi wynikami zaprezentowanymi przez pozostałych biegłych, co czyniło ją najbardziej wiarygodnym źródłem ustaleń Sądu. W tym kontekście należy dodać, że zasady doświadczenia życiowego, którymi winien kierować się Sąd przy ocenie dowodów, wskazują, iż operaty szacunkowe sporządzane na zlecenie m.st. W. w celu aktualizacji opłaty rocznej podają często zawyżone wartości nieruchomości – co bardzo często jest następnie weryfikowane na niekorzyść m.st. W. w licznych postępowaniach sądowych. Tym bardziej więc uzasadnione wątpliwości Sądu – pogłębione przez podniesione przez stronę zarzuty – budziła wycena nieruchomości wykonana przez T. K..

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (tj. Dz. U. z 2015 roku, poz. 1774 ze zm., powoływana dalej w skrócie jako ugn) właściwy organ zamierzający zaktualizować opłatę roczną z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej powinien wypowiedzieć na piśmie wysokość dotychczasowej opłaty do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego, przesyłając równocześnie ofertę przyjęcia jej nowej wysokości. W wypowiedzeniu należy wskazać sposób obliczenia nowej wysokości opłaty i pouczyć użytkownika wieczystego o sposobie zakwestionowania wypowiedzenia. Do wypowiedzenia dołącza się informację o wartości nieruchomości, o której mowa w art. 77 ust. 3 ugn., tj. określonej przez rzeczoznawcę majątkowego oraz o miejscu, w którym można zapoznać się z operatem szacunkowym.

W ocenie Sądu wszystkie wymienione wyżej warunki formalne zostały w niniejszej sprawie zachowane, a zatem dokonane wypowiedzenie jest ważne i prawnie skuteczne. Jak wynika z akt sprawy powodowie zachowali także termin określony w art. 78 ust. 2 ugn na złożenie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego wniosku o ustalenie, że aktualizacja opłaty rocznej jest nieuzasadniona.

W myśl art. 72 ust. 1 ugn opłaty z tytułu użytkowania wieczystego ustala się według stawki procentowej od ceny nieruchomości określonej zgodnie z art. 67 ugn, tj. ustalonej na podstawie jej wartości. Zgodnie z art. 77 ust. 1 ugn, wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej, z zastrzeżeniem ust. 2 i 2a, podlega aktualizacji nie częściej niż raz na trzy lata, jeżeli wartość tej nieruchomości ulegnie zmianie.

W realiach niniejszej sprawy strony podtrzymały do końca swego stanowiska, co oznaczało, że pozostawały w sporze zarówno co do okoliczności, czy nastąpił wzrost wartości nieruchomości, uzasadniający wypowiedzenie opłaty rocznej z tytułu jej użytkowania wieczystego, oraz samej wartości tego wzrostu.

Postępowanie dowodowe przeprowadzone w sprawie w sposób jednoznaczny wykazało, że wartość nieruchomości od ostatniej aktualizacji opłaty rocznej wzrosła, co uzasadniało aktualizację tejże opłaty. Jak już szczegółowo opisano wyżej, podstawą ustalenia wartości nieruchomości będącej w użytkowaniu wieczystym powodów, stała się opinia biegłego sądowego R. S., w której określił ją on na kwotę 336.774 złotych. Biegły zastosował w swojej opinii podejście porównawcze, metodę porównywania parami, a więc przyjęty przez niego sposób ustalenia wartości nieruchomości był zgodny z przepisami § 4 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 września 2004 roku w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu szacunkowego (Dz. U. Nr 207, poz. 2109 ze zm.). Zgodnie z dalszymi przepisami w/w rozporządzenia, na potrzeby ustalenia ceny nieruchomości gruntowej niezabudowanej oddawanej w użytkowanie wieczyste oraz aktualizacji opłat z tego tytułu określa się jej wartość jako przedmiotu prawa własności, stosując podejście porównawcze (§ 28 ust. 1). Wartość tę określa się według stanu nieruchomości i cen na dzień oddania nieruchomości w użytkowanie wieczyste albo według stanu nieruchomości i cen na dzień aktualizacji opłat z tytułu użytkowania wieczystego, z uwzględnieniem celu, na jaki nieruchomość została oddana w użytkowanie wieczyste, z

zastrzeżeniem art. 73 ust. 2 ugn (§ 28 ust. 5). W ocenie Sądu opinia biegłego R. S. spełnia wszystkie wymienione przesłanki i wymagania.

Z powyższych względów Sąd uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie i w sentencji wyroku (**pkt. I**) ustalił, iż wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości stanowiącej działkę gruntu o numerze ewidencyjnym (...) z obrębu(...)o powierzchni 222 m⁽²⁾, dla której Sąd Rejonowy dla W. M.w W. prowadzi księgę wieczystą nr (...), od dnia 1 stycznia 2012 roku wynosi 3.367,74 złotych. Kwota ta została obliczona jako 1% wartości nieruchomości pozostającej w użytkowaniu wieczystym powodów, wskazanej w opinii biegłego sądowego, zgodnie z art. 72 ust. 3 pkt. 4 ugn.

Ponieważ wypowiedzenie opłaty rocznej w stosunku do powodów nastąpiło zgodnie z treścią oświadczenia o wypowiedzeniu wysokości tej opłaty, z dniem 31 grudnia 2011 roku, zaktualizowana opłata obowiązuje ich od dnia 1 stycznia roku następującego po tym roku, czyli od dnia 1 stycznia 2012 roku. Zgodnie z art. 79 ust. 5 ugn ustalona na skutek prawomocnego orzeczenia kolegium lub w wyniku zawarcia przed kolegium ugody nowa wysokość opłaty rocznej obowiązuje począwszy od dnia 1 stycznia roku następującego po roku, w którym wypowiedziano wysokość dotychczasowej opłaty. Przepis ten stosuje się również na podstawie ust. 8 w/w artykułu w sytuacji, gdy sprawę rozstrzygnięto prawomocnym wyrokiem sądu lub zawarto ugodę sądową, w następstwie wniesienia sprzeciwu.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w **pkt. II** sentencji wyroku Sąd oparł na art. 100 kpc, wobec częściowego uwzględnienia żądań każdej ze stron. W piśmie zastępującym pozew z dnia 19 grudnia 2011 roku powodowie wnieśli o ustalenie, że wypowiedzenie dotychczasowej wysokości opłaty rocznej jest nieuzasadnione, a zatem, że opłata ta powinna w dalszym ciągu wynosić łącznie 1.600 złotych. Mając na uwadze, że opłata roczna zaproponowana przez pozwanego w wypowiedzeniu wysokości opłaty wynosiła za całą nieruchomość 4.353,22 złotych, zaś Sąd ustalił ją ostatecznie na kwotę 3.367,74 złotych, należy przyjąć, iż powodowie przegrali niniejszy proces w 64,20% (100% = 4.353,22-1.600 = 2.753,22; 3.367,74-1.600= 1.767,74; 1.767,75÷2.753,22×100% ≈ 64,20%).

Na koszty postępowania poniesione przez powodów złożyły się: opłata od pozwu – 138 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym – 617 złotych (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 ze zm.), zaliczka na poczet opinii biegłego – 500 złotych (k. 228v) oraz opłata sądowa od skargi na orzeczenie referendarza sądowego w wysokości 30 złotych (potwierdzenie przelewu k. 197). Zatem łączna wysokość kosztów strony powodowej wyniosła 1.285 złotych.

Z kolei strona pozwana poniosła koszty w wysokości: wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym – 600 złotych oraz zaliczki na poczet opinii biegłego – 1.200 złotych (kwit przed k. 1, k. 142v). Łącznie koszty strony pozwanej wyniosły więc 1.800 złotych.

Suma kosztów obu stron wynosiła zatem 3.085 złotych. z czego powodowie ponieśli 1.285 złotych, a pozwany – 1.800 złotych. Zgodnie natomiast ze stosunkiem wygranej do przegranej powodowie powinni ponieść koszty w wysokości 695,57 złotych (tj. 3.085 x 64,20% = 1.980,56; 1.980,56 – 1.285 = 695,57).

Zgodnie z art. 83 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2016 roku, poz. 623), jeżeli przepisy ustawy przewidują obowiązek działania i dokonywania czynności połączonej z wydatkami z urzędu, sąd zarządzi wykonanie tej czynności, a kwotę potrzebną na ich pokrycie wykląda tymczasowo Skarb Państwa. W orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113.

W niniejszej sprawie został dopuszczony dowód z opinii biegłych, którym ze Skarbu Państwa wypłacono wynagrodzenie w łącznej kwocie wyniosło 5.178,43 złotych (postanowienia k. 121, k. 204, k. 229, k. 275). Na poczet

w/w należności strony uściły nierozliczone zaliczki w wysokości 1.200 złotych. Tym samym kwota nierozliczonych należności uiszczonych ze środków Skarbu Państwa wynosi 3.978,43 złotych.

W związku z tym, na podstawie w/w przepisów, w punkcie III wyroku Sąd nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla W. M.w W. od powodów solidarnie kwotę 2.554,15 złotych (tj. $64,2\% \times 3.978,43 \approx 2.554,15$), a w punkcie IV wyroku – od pozwanego miasta stołecznego W. kwotę 1.424,28 złotych (tj. $35,8\% \times 3.978,43 \approx 1.424,28$) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa. Stosunek obciążenia kosztami jest proporcjonalny do stopnia uwzględnienia żądań stron.

Mając na uwadze wszystkie przedstawione powyżej okoliczności faktyczne i rozważania prawne, Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie: (...)